

njihova priznanja lažna. Postojala je izvesna fotografija u pogledu koje si imao halucinacije. Verovao si da si je odista držao u ruci. U pitanju je bila otprilike ovakva fotografija." Između O'Brajenovih prstiju pojavi se pravougaoni komadić papira. On se nekih pet sekundi nađe u Vinstonovom vidnom polju. To je bila fotografija, fotografija oko koje nije moglo biti sumnje. Ona fotografija. Jedna od kopija one fotografije koja je prikazivala Džonsa, Aronsona i Raterforda na kongresu Partije u Njujorku, koja mu je slučajno došla u ruke pre jedanaest godina i koju je smesta uništio. Pred očima mu je bila samo trenutak, a zatim ponovo nestala. Ali video ju je, nema sumnje da ju je video! On učini očajnički, neizdržljivo bolan napor da oslobodi gornju polovinu tela. No nije se mogao pomeriti ni za centimetar. Za trenutak beše zaboravio na brojčanic. Hteo je jedino da ponovo podrži fotografiju u ruci, ili bar da je vidi.

"Ona postoji!" uzviknu on.

"Ne", reče O'Brajen.

On ode do drugog kraja sobe. Na zidu s te strane nalazila se rupa za pamćenje. O'Brajen podiže poklopac. Neviđen, slabašni komad papira odlete na talasu vrelog vazduha; nestajao je u bljesku plamena. O'Brajen se okrete od zida.

"Pepeo", reče on. "Pepeo koji se čak ne može ni prepoznati. Prah. Ne postoji. Nije uopšte ni postojala."

"Ali ona je postojala! Ona postoji! Postoji u sećanju. Ja je se sećam. Vi je se sećate."

"Ja je se ne sećam", reče O'Brajen.

Vinston se ohladi. To je bila dvomisao. Oseti se smrtno bespomoćan. Da je mogao biti siguran da O'Brajen laže, stvar ne bi imala značaja. No bilo je savršeno moguće da je O'Brajen zaista zaboravio fotografiju. Ako je tako, onda je već zaboravio i da je porekao da je se seća, zatim zaboravio i sam čin zaboravljanja. Kako biti siguran da to nije jednostavno podvala? Možda je to ludačko iščašivanje svesti zaista moguće; to je bila misao koja ga je poražavala.

O'Brajen ga je zamišljeno posmatrao odozgo. Više nego ikad izgledao je kao učitelj koji se trudi oko deteta koje je zastranilo, ali koje ipak mnogo obećava.

"Postoji jedna partijska parola koja se odnosi na prošlost", reče on. "Molim te ponovi je."

"Ko kontroliše prošlost, kontroliše budućnost; ko kontroliše sadašnjost, kontroliše prošlost", poslušno ponovi Vinston.

"Ko kontroliše sadašnjost, kontroliše prošlost", reče O'Brajen klimajući glavom, sporo i s odobravanjem. "Da li ti, Vinstone, smatraš da prošlost realno postoji?"

Vinstona opet obuze osećanje bespomoćnosti. Oči mu poleteše brojčanicu. Ne samo da nije znao da li će ga od bola spasti 'da' ili 'ne'; nije znao čak ni za koji on sam veruje da je tačan. O'Brajen se blago nasmeši. "Vinstone, u metafizici nisi jak", reče on. "Do ovog trenutka nisi ni razmišljao šta znači postojanje. Formulisaću preciznije. Da li prošlost postoji konkretno, u prostoru? Da li negde postoji neko mesto, neki svet čvrstih predmeta, gde se prošlost još uvek odvija?"

"Ne."

"Gde onda postoji prošlost, ako uopšte postoji?"

"U dokumentima. Zapisana."

"U svesti. U ljudskom pamćenju."

"U pamćenju. Vrlo dobro. Mi, Partija, kontrolišemo sva dokumenta i sva pamćenja. Mi dakle kontrolišemo i prošlost, zar ne?"